

Ved disse sidste Ord var det, som om et Lys slukkedes inde i Præstens Øjne. Han sad en Tid og saae ned for sig uden at tale.

„Ja ja, Povl! Jeg skal altsaa ikke komme nærmere ind paa Sagen. Jeg ønsker ikke at vække ny Strid imellem os. Men —“

„Nej, nu taler vi ikke mere om det!“ afbrød Doktoren ham igen og humpede hen til Døren. „Undskyld! Jeg vil blot give Pigerne Besked. For du bliver her da i Nat?“

„Nej Tak, Povl, jeg vil ikke paa nogen Maade gøre Forstyrrelse i Huset. Jeg kom blot for at høre, hvordan det stod til. Jeg maa endogsaa snart afsted.“

„Men hvorfor dog? I det Vejr!“

Præsten forklarede, at han var kommen kørende her-til sammen med sin Nabo, Niels Jensen, der havde et Ærende hos Sognefogden her i Jerve. De havde truffet Aftale om ogsaa at følges tilbage.

Doktoren slog Blikket ned. Den nævnte Niels Jensen var en af hans argeste Fjender, som offenkjært havde beskyldt ham for Pligtforsømmelse. Johannes havde af den Grund tidligere holdt Manden paa Afstand.

„Niels Jensen ... ja saa! Men hvad er det for en urimelig Aftale? Du kunde dog vide, at jeg med Glæde vilde køre dig hjem. Jeg sender Bud ind til Sognefogden.“

Men Præsten erklærede igen, og denne Gang med stor Bestemthed, at han ikke vilde gøre Ulejlighed.

I nogen Tid derefter sad de to Brødre og holdt en Slags Samtale vedlig om Ting, som tilfældigt faldt dem ind.